

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plutarchu Chairōneōs Ta Sōzomena Panta

Continens Vitas Parallelas Graecè & Latinè

Plutarchus

Francofurti, 1620

In Eumenem annotationes

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1340)

eum viz suam iactantia & nugas apud alienos nihilque ad se pertinentem hominum turbam repressibile, quam effunderat apud domesticos. Guarinus mirum in modum hic oscitant.

553. c. *Quum salvari se ab exercitu Imperator sustinisset* Imperatoris nomen à militib. non nisi magna aliqua & ardua re gesta confecta que duci Romanorum solebat tribui. Quo maior apparuit Crassi pusillanimitas, qui vrbe modo direpta id nomen sibi imponi pateretur: nimirum qui non speraret se magno aliquo facinore id posse consequi. Quæ de imperatoris nomine dixi, ex historia Romana non sunt obscura. Cicero ipse rebus in Cicilia gestis imperatorem se dictum à militibus suis, ostendit, ad Cælium Rufum adilem curulem designatum scribens. Epistola nona libro secundo famil. & huius moris meminit, explicatque obiter eum in Philippica xiv. Appianus libro secundo Bellorum civilium, ait quondam omnib. præclarissimis facinoribus id nomen obtigisse: suo tempore et tributum qui de hostibus decem millia strauisset. vbi de Curionis in Africa rebus gestis loquitur. Varro libro quarto De lingua Latina: Prætor (inquit) dictus est qui præiret exercitui: Impetator, ab imperio populi, qui eos qui id attentasset oppressi hostis. Mandola quidem hæc sunt verba: sed ex quibus colligere tamen possumus, eum qui rem imperio populi dignam, & ad eius defensionem incrementumve facientem confecisset, imperatoris nomen meruisse. Cætera mitto, nam ne hæc quidem fuisset annotaturus, nisi interpretis error huic loco me lucem afferre iussisset: qui neq; consequutum id nomen Crassum dicit, quum quidem ob acceptum id suggilletur: & cætera peruertit.

Ibid. c. *Dea Hieropolitana* Junonis nimirum Assyria. Vide omnino Luciani libellum *ἠδὲ Συεῖος θεοῦ*.

554. c. *Iuxta Zeugma* Vrbs est Euphrati imposta fluuio, nobilis apud geographos & historicos, ob pontem ibi in Euphrate ab Alexandro Magno factum ex catenis. Guarinus fluuium quendam obscure dixit.

555. a. *Lentes & salem* φακός καὶ ἄλας. apud Appianum, etiam in codice manuscripto, φακός καὶ μάζα legitur. pro quo libum aut aliquid tale licet intelligi, ex farina & humore seu liquore aliquo compactum. quod genus inferius adhibitum fuisse notum est: sicut & hoc, salem omnibus sacrificiis alias solitum fuisse vsurpari.

Ibid. c.] Is est qui apud Appianum Ἰσκαρος legitur: apud

Dionem lib. 40. Ἰσκαρος, Augarus. de quo ibi monui.

556. c. *Verum reuera fluxum quendam marinum vaste arena exercitum amplectentis* Xyl. vertit, *Sed immensi solitudinibus horribilibusque ambuis.* & annotat, *Σινῶν πηλῶν ἢ Σιν* (nam paulo inferius est *Σινῶς ἀμμου κοπορὸν ἐπαρῶσας*) acervum seu cumulum arenæ significat: quo modo *Σινεὶ ὄσειον* etiam apud Eustathium leguntur, & apud Lycophronem *Σινεὶ πημάτων*. Guarinus Æstum vertit, nescio cur ita. Appianus non habet *Σινῶν*, (& quidem *Σινῶν* erat scribendum) sed *χρῶμα δεινῶν ἐρήμων*, solitudinum horribilium. quæ lectio videtur sane commodior, eamque sum sequutus.

557. e. *Acroëte aduerterunt, &c.*] Persequi omnes interpretis lapsus, breuitatis causa super sedeo. hæc autem non inelegans sententia est ab eo omiſſa: quia (opinor) quum eam in Græco deprauatam offendisset, difficultate emendandi laborabat. quanquam ea magna non est, sensum intuentibus. Cæterum ne coniecturis vllis opus esset, Appiani Parthicus facit, vbi hæc recte eguntur ita: *βροντῆς μεμιγμένον, ἔνπιος συνεισεκόπε, ὅπ' ἦν αἰδιδιπέλων ἀκροῦ παρακλώτατον.* &c.

558. d. *Vel quod in compositam aciem incurrebant.*] Xyl. vertit, *Sive quod in compositum agmen incidissent* & annotat, *ἢ πὶ συντάγμασιν ὁπλοῦσι.* ita vertendum putavi, vt aliquis saltem esset sensus: quasi diceret, quum essent experti vim Romani equitatus ordinibus suis stipari. Quod Guarinus dixit, *Præ timore ad suos reuersuri*, nihil habet Græcis verbis affine. Sane apud Appianum non *συντάγμασιν* est, sed *πέλασιν*, id est Locis palustribus. quod hic locum mihi habere non videtur. Mox Megabacchus nominatur: nomen haud scio quam Latino conueniens, aut Romano homini. Interpretes Cn. Plancum habet, nescio vnde petitum.

559. d. *Ischnas*] Legendum ex Appiano Ἰσνας. Dio videtur Ichniam nominare.

560. e. *Pernoctantes*] ἐπαυλισμένοι. Tibias hic nescio quas & cantus Guarinus commentus est, perinde atque obscurum si esset quid sit ἐπαυλιστέον.

564. c. *At qui sapientem habuerunt virum Aesopum, &c.*] Alludit ad festiuissimum Æsopi apologum, qui extat apud Stobzum in hanc sententiam. Vnumquemlibet hominem duas gestare manticas, in pectore alteram, alteram à tergo, in hanc eum sua, in illam aliorum vitia atque peccata reponere. inde fieri vt aliorum crebro, nostra nunquam aut raro perspiciamus delicta. Possem de hac re multa in medium proferre, nisi aliud agerem.

IN EVMENEM ANNOTATIONES
Guil. Xylandri & Herm. Crusarii,
interpretum.

EVmenes hic (nam fuerunt & alii hoc nomine) vnus fuit de successoribus Alexandri Magni: vt facile, cum quib. vixerit, ac quo tempore, appareat. Multa de eius rebus gestis sunt apud Diodorum Siculum lib. 18. & vita eius etiam in libello Ænili Probi (vt fertur) continetur descripta. Cardia autem patria eius, vrbs est Chersonesi Thraciæ non obscura. Antioris Sertorii vitam huic præmisit: & quia hæc incipit, *Εὐμένης δὲ* &c. cogitare possit aliquis, non abs re id factum: ac fortassis ita in aliis Græcis codicibus reperit ordinatas. Ego meum sequutus sum: neque quicquam est periculi.

584. b. *Et legiones ab amicis Alexandri recessere*] Xyl. vertit, *Orto inter regis socios & phalangem dissidio.* & annotat, Ita vocantur ii quos aulicos nos (puto) non incommode dicemus. Erant autem principes Macedonum, quorum plerosque Acrianus commemorat.

486. e. *Ipse equitibus trecentis fortissimis in agema centuriatis ἀγῆμα* vocabulum tale est quod consultius sit relinquere (quod video etiam optimos scriptores fecisse) quam vel Agmen vel quiduis aliud eius loco ponere. eius generis sunt etiam phalanx, sarissa, & multa alia ἀγῆμα (inquit Appianus in

Syriaco) *εἰσὶν ἵππεις ὀπληκτοί, καὶ πρὸ αὐτῶ ἀγῆμα λέγονται*, equites sunt delecti, atq; inde eis nomen. Vsurpat etiam Liuius hoc nomen, & vero ita vt pateat tam de peditum lecto agmine, quam de equitatu accipi. Plura huc conferre super sedeo.

588. a. *Villarum castellarumque*] Xyl. vertit, *Villas & artes.* & annotat, *ἰπυλῆες καὶ πτερυγῆες.* Ad verbum esset Quadraturia, intelliguntur (opinor) castella vel arces. Quod autem paulo ante est, *Nulla habetur pernicietis ratio.* prouerbium videtur esse, quo notentur ii qui grauissimo imminente periculo, adeoq; exitio, tamen aliis curis vacent, salutis suæ posthabita ratione Quod tum Alceras, Polemon & Docimus faciebant, quum quidem damnati à Macedonibus & ingruente Antigono, cum Eumene de imperio contenderent. Rectius Aristides, qui vt suos docuerit ista ambitione hostibus instantibus abstinere, ac salutis potius suæ & victoriæ parandæ curam gerere, in eius vita exposuit Plutarchus.

590. e. *Quindis*] Quinda castellum Cliciæ fuit, supra Anchialam situm, vbi thesauros suos Macedones habebant, & pecuniam regiam. Strabo lib. 14. infra in Demetrio alii.

IN SERTORIVM ANNOTATIONES
Guil. Xylandri & Herm. Crusarii,
interpretum.

586. c. *Ille discorptus ab amatoribus*] De Attibus ab apro interfectis nihil plane mihi constat Attem quidem, cuius apud Dindymenem est sanum & cultus, Phrygem fabulantur,

& eum ab apro fuisse interfectum, ex Hegeſi iſta cte poeta refert lib. 7. Pausanias, quanquam fieri facile, in fabulis præsertim, potuit vt alii Phrygem, alij Syru dicerent. Quod ad A-